

O conștiință fără vină

Recent, un cititor vechi al publicației „Botschafter” mi-a scris: „Aici, în localitate, nu demult, un frate a lipsit patru duminici de la adunare. Când l-am întrebat care a fost motivul, mi-a spus că nu s-a simțit suficient de liber să participe la masa Domnului, deoarece primise o înștiințare de la fisc, că ar putea fi sancționat pentru că a declarat un venit prea mic în unul dintre anii anteriori. Am înțeles din aceasta că acest frate nu se simțea complet liber de vină înaintea Domnului și m-am gândit mai departe: nu s-ar putea ca în prezent să fi avut loc același caz la unul sau altul dintre frați, fără să provoace o astfel de neliniște? Iar aceasta ar avea în mod necesar consecințe grave asupra stării spirituale a sufletului. Duhul Sfânt nu poate trece cu vederea acest fapt. Și atunci m-am gândit mai departe, dacă nu ar fi oportun și plăcut Domnului un eseu despre acest subiect, tocmai în perioada actuală. Îți las ție sarcina de a decide, dar nu pot să scap de acest gând.”

Sunt bucuros să aduc această sugestie la cunoștința tuturor, deși nu văd niciun motiv pentru un eseu mai lung, deoarece problema este simplă și clară și are mai mult de-a face cu conștiința decât cu înțelegerea.

Apostolul Pavel a rostit odată în fața guvernatorului roman Felix cuvintele memorabile: „Îți mărturisesc aceasta, ... slujesc Dumnezeului părinților mei, ... având în Dumnezeu speranța, ... că va fi o înviere atât a celor drepti, cât și a celor nedrepti. În aceasta și *eu mă deprind* să am întotdeauna o conștiință fără vină față de Dumnezeu și față de oameni” (Faptele apostolilor 24.14-16). Acest om credincios umbla în lumina lui Dumnezeu. Cuvântul, în care credea și căruia îi era supus necondiționat, îi determina toate faptele. Alții puteau să-și urmeze propriile gânduri, dar pentru el exista un singur lucru: să slujească Dumnezeului părinților săi și să-L glorifice. Recunoașterea din partea lui Dumnezeu în prezent, o conștiință fără cusur înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor și, în viitor, răsplata care îi va fi acordată la învierea celor drepti – aceasta era ceea ce avea *întotdeauna* în fața sufletului său. De aceea *se îndeletnicea*.

Ei bine, așa cum era nevoie pe atunci de un astfel de exercițiu pentru a umbla „întotdeauna fără vină”, tot așa și noi trebuie să avem grijă astăzi să ne păstrăm inimile și mâinile curate. Chiar dacă vremurile și circumstanțele, condițiile sociale și politice au devenit în multe privințe diferite, mai dificile – o inimă sinceră și o conștiință sensibilă vor reuși întotdeauna să recunoască calea pe care trebuie să o urmeze.

Astăzi se vorbește mult despre poveri grele și din ce în ce mai grele, despre impozite apăsătoare, chiar zdrobitoare, despre măsuri de neînțeles ale guvernului, despre utilizarea nechibzuită, chiar nedreaptă a impozitelor colectate etc. Poate că pe bună dreptate. Dar acest lucru face dificilă recunoașterea căii corecte. Să presupunem că *toate* plângerile ar fi justificate, ba chiar mai mult decât se crede în general, dar cu toate acestea ar avea oare un copil al lui Dumnezeu dreptul să caute mijloace și căi de a se sustrage de la îndatoririle care i-au fost impuse sau de a da informații imprecise sau neclare pentru a reduce povara grea? Să nu uităm că noi toți, indiferent de activitatea pe care o desfășurăm, suntem doar administratori ai lui Dumnezeu, obligați să ne exercităm profesia după principiile *divine*. Ochii Lui sfinți sunt mereu ațintiți asupra noastră și privesc în registrele și în sertarele noastre secrete. La urma urmei, noi ne ocupăm de treburile Lui, nu de ale noastre.

Dacă am lua mai mult în considerare acest fapt! Ne-ar oferi linii directoare clare și ne-ar ajuta să depășim imediat multe dificultăți. Apostolul Pavel a fost însărcinat cu o administrare foarte specială și scrie credincioșilor din Corint în acest sens: „În rest, se cere administratorilor ca

fiecare să fie găsiți *credincios*”. Apoi adaugă că nici laudele, nici judecata favorabilă a unei instanțe judecătorești umane nu au importanță pentru el; nici măcar mărturia propriei sale conștiințe nu-i este suficientă, singurul judecător este *Domnul*, și când El va veni „să aducă la lumină cele ascunse ale întunericului și va arăta sfaturile inimilor”, atunci fiecare va primi lauda de la Dumnezeu (1 Corinteni 4.1-5).

Cititorul meu! Nu crezi și tu că fiscal și alte autorități vor fi mulțumite de noi dacă ne călăuzesc astfel de principii — fără a mai vorbi de pacea din inimile noastre?

Titlul original: „Ein Gewissen ohne Anstoß”

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 76, 1928, pag. 136-139.